

og Følgen er da ganske naturlig den, at den Udgift, der følger af, at Administrationen iagttager Lovgivningens Bestemmelser, vil Rigsdagen ikke kunne undgaa at bevilge. Vi ere saaledes stuerede, at hvis nu, naar Oberst Tobiesen den 1ste April er gaaet tilbage til Ingeniørkorpset og der som Skolechef er tiltraadt en Oberstløjtnant af Rytteriet, denne Plads derefter udfyldes ved en ny Oberstløjtnant, vilde det være ganske ønskeligt, hvis Rigsdagen vilde indlade sig paa at nægte enten Bønningen til den ny Chef for Officersskolen eller til den afgaaede; thi der er slet ingen Tvivl om, at den paa-gældende, hvis Bønningen blev nægtet, vilde faa sig den tilkendt ved Domstolene.

Jeg tror altsaa ikke just, at der er nogen særlig Trang til dette Forflag eller bindes noget ved dets Vedtagelse. — Derimod skal jeg tillade mig at gøre opmærksom paa et andet Forhold, der staar i nøje Forbindelse hermed, og hvor der vistnok kunde være Anledning til at gøre noget ved en Lovbestemmelse. Det er Spørgsmaalet om Bønningen af Chefen for Officersskolen og om, hvilken Indflydelse det har paa Bønningen af andre Stabsofficerer, at Chefen for Officersskolen netop er taget af det paa-gældende Vaaben eller Korps. I Bønningslovens § 14 staar der: "Chefen for Officersskolen lønnes efter sin Plads i det Vaaben, hvortil han henhører". Straks efter at Bønningsloven var udkommen, blev der rejst Forhandlinger mellem Folketingets Finansudvalg og Krigsministeren om, hvorledes det var at forstaa, og man blev da enig om, saaledes som det kan ses af Finanslovsbetænkningen i Samlingen 1867—68, at der for den nævnte Chef maatte gælde den selv samme Regel, som gælder med Hensyn til Officerer af Generalstaben, nemlig den, at han rykker op i Bønning sammen med sin Eftermand. Det, som man saaledes blev enig om, er ganske vist ikke rigtig; thi naar Skolechefen efter § 93 forøger Stabs-officerernes Antal i Korpset med 1, maa Bønningen for hans Bedkommende i og for sig, da den skal bestemmes efter hans Stilling i Korpset, nødvendigvis bestemmes saaledes, at det betragtes, som om der er kommen 1 Stabsofficer mere til. Men her ville de Herrer erindre, at Bønningen for Oberster og Oberstløjtnanter er ordnet saaledes, at der er en ældste, en næstældste og en yngste Klasse. Kan Tallet af de paa-gældende Stabsofficerer deles med 3, kommer der et lige Antal i hver Klasse. Kan Tallet ikke deles med 3, bliver det første overstyvende Nummer at hejrege til mellemste Bønningsklasse. Er der saaledes 4,

bliver der 1 i første, 2 i anden og 1 i tredje Bønningsklasse. Er der 2 overstyvende Nummere, er Reglen den, at der bliver 2 i første, 2 i anden og 1 i sidste Bønningsklasse. Nu var Tilfældet med Hensyn til Oberst Tobiesen netop dette, at Ingeniørkorpset havde 4 Oberster, 1 i første, 2 i anden og 1 i tredje Bønningsklasse. Da han kom til, blev der Spørgsmaal om, hvorledes han skulde lønnes, idet han protesterede mod, at hans Bønning skulde bestemmes saaledes, at han kun rykkede op med sin Eftermand. Efter Ordene maatte det ogsaa erkendes, at det var ikke rigtigt, og for hans Bedkommende maatte man i alt Fald bestemme Bønningen, som om han var den femte Oberst, hvad han i Virkeligheden var. Men da det var blevet afgjort, kom den ældste Oberst, den daværende Oberst Høstkræ, og gjorde gældende, at naar det for Oberst Tobiesens Bedkommende skulde betragtes, som om der var fem Oberster, maatte det ogsaa gælde for hans Bedkommende, og han maatte som Følge deraf rykke op i ældste Bønningsklasse. Da Krigsbestyrelsen ikke erkendte dette, gik det til Sagsanlæg. Oberst Høstkræ tabte Sagen i første Instans; men ved Højesteretsdom blev det slaet fast, at han skulde betragtes som værende rykket op i øverste Bønningsklasse. Derefter er nu Forholdet det, at naar man tager Chefen for Officersskolen fra et Vaaben eller Korps, paavirker det Bønningen for de øvrige Officerer til Fordel for nogle og til Skade for andre. Efter min Mening er dette et ganske irrationelt Forhold. Forholdet burde aabenbart være det, at hvad enten man tager Chefen fra det ene Vaaben eller Korps eller fra det andet, maa det være uden Indflydelse paa de øvrige Bønninger. Her tror jeg, at det vil være forsvareligt og rigtigt at foretage en Ændring; men med Hensyn til det foreliggende Lovforslags Rytte skal jeg ikke nægte, at jeg nærer megen Tvivl. Imidlertid vilde jeg meget vel kunne forstaa, om disse Udtalelser her, der jo omhandle Love, som Tingets Medlemmer ikke kunne forudsættes at være saa nøje inde i, faar for dem Karakteren af at være et temmelig sammenfat Reguladetri, og jeg vilde derfor finde det rimeligt, at Tinget, inden det tager nogen Beslutning om, hvorledes det vil stille sig i denne Sag, lader den gaa til et Udvalg, som kan granske Lovforslaget nøjere, og jeg har derfor i Sinde ved Slutningen af denne Forhandling at foreslaa Sagen henvist til et Udvalg.

Inden jeg slutter, skal jeg dog berøre et Forhold, som har været fremme nede i det andet Ting, hvor denne Sag nemlig fik